

Ret, der efter sin Natur ikke kunde være Gjenstand for Erstatning, og deraf har villet udlede, at det ikke efter Grundloven skulde have nogen Betænkelse, uden videre at ophæve denne Ret, saa troer jeg virkelig ikke, at hans Slutning er ganske træffende. Hvor en Rettighed tilfulde kan erstattes, er det for saavidt mindre betænkligt at have den, naar fuldstændig Erstatning gives, skjøndt saadant ikke bør skee, uden hvor Almeenvellet fordrer det. Men fordi en Rettighed efter sin Natur ikke kan ansættes i Penge, kan den ligesuldt have stort Værd for den Rethavende, og det har da fra en vis Side betragtet netop meget imod sig, at ophæve den, naar man slet Intet kan give istedet. I ethvert Fald vil det være bemærket, at den Grundtanke, som fornemmelig har foranlediget, at der baade her og andetsteds har været yttret stor Betænkelse ved at gaae ind paa et Forslag som det nu foreliggende, hidrører fra en dyb Anerkjendelse af, at Lovgivningen bør være yderst vaersom med at gjøre Brud paa lovlige indgaaede Contracter, hvilken Grundsatning er af den Betskaffen, at Ingen kan misfjende dens Rigtighed, og hvad Anvendelsen i det givne Tilfælde angaaer, have dog i alt Fald mange Stemmer fundet, at det ikke var forsvarligt, her at sætte den tilside. Jeg skal, siden man ved en anden Sags Behandling igaar gjorde opmærksom paa Stemmeantallet, ikke undlade at bringe i Erindring, at der ikke blot i det andet Thing har været en betydelig Majoritet for det Resultat, som der blev antaget, men at der ved den anden Behandling her i Thinget dog var 24 Stemmer imod 38, og ved den 3die Behandling 35 Stemmer imod 47 for det samme Resultat.

Jeg vilde, inden jeg slutter, tillade mig at stille et Spørgsmaal til den ærede Forslagsstiller, forsaavidt det nemlig i Endringsforslaget hedder: „Den Forpligtelse til ikke at tage Inderster tilhuse, der ifølge Lovens 3—19—7 eller paa Grund af specielle Contractsbestemmelser paa hviler Fæstere og Leiere paa Landet, er for Fæsternes Bedkommende ophævet.“ Der stod, som allerede af den sidste ærede Taler er fremhævet, i § 4, saaledes som denne Paragraph blev vedtagen her i Thinget ved Sagens 3die Behandling: paa hvilede. Dette

Ord kunde fornødigvis ikke forstaaes saaledes, at Loven skulde tillægges nogen Indskydelse med Hensyn til fremtidige Contracter; thi vel har den ærede sidste Taler gjort opmærksom paa, at der tillige stod, ligesom der staaer i Endringsforslaget: „er ophævet“, og at disse Ord: „er ophævet“ skulde pege paa Fremtiden, medens Ordet „paa hvilede“ peger paa Fortiden. Men det er dog vist, at de nævnte Udtryk være satte i umiddelbar Forbindelse med hinanden, og det var kun de Forpligtelser, som paa hvilede Fæstene, der sagdes at skulde være ophævede. Det synes derfor klart, at hvad Thinget forrige Gang vedtog, kun gik ud paa, at tidligere indgaaede Forpligtelser skulde være ophævede, hvorimod jeg paa ingen Maade deri kan finde, at ogsaa nye Contracter af lige Indhold, som bleve indgaaede, efterat Loven var udkommen, skulle ansees ugyldige. Nu har den ærede Forslagsstiller istedetfor „paa hvilede“ sat „paa hviler“, og jeg vil spørge, om han ikke har gjort det med velberaad Hu, netop for deri at lægge en anden Betydning end der laae i Ordet „paa hvilede“. Den ærede Forslagsstiller maa vel være sine egne Ords bedste Fortolker.

Formanden: Den rette Form er at give den ærede Forslagsstiller en Anledning til maaffter ved Ja eller Nei, at kunne besvare et dog ikke directe til ham fremsat Spørgsmaal; thi directe kan man ikke i Thinget henvende sig til noget Medlem, men det maa altid være den ærede Forslagsstiller forbeholdt slet ikke at svare.

Mourier: Det forstaaer sig. Jeg antog og, at der kunde svares blot med Ja eller Nei (rigtigt!); men jeg vil iøvrigt, idet jeg heller ikke videre skal lægge Vægt paa, om jeg faaer Svar eller ikke, og det saameget mindre, som den ærede Forslagsstiller ikke synes at være meget villigt til at besvare Spørgsmaalet, selv forsøge at gjøre det. Efter hvad jeg allerede har tilladt mig at bemærke, maatte Ordet „paa hvilede“, hvad der end ellers kunde erindres ved Redactionen, udelukkende gaae paa de tidligere oprettede Contracter; naar nu Forslagsstilleren istedet, derfor har sat Ordet „paa hviler“, synes denne Forandring at maatte være skeet i et bestemt Diemeed, hvilket Die-